

Predviden program 29. Mednarodnega geografskega kongresa

čas/ datum	7.-12. 8.	13. 8.	14. 8.	15. 8.	16. 8.	17. 8.	18. 8.	19. 8.
dopoldne	predkongres	predkongres	otvoritvena slovesnost sprejem	glavni kongres: znanstveni program				odhod, znanstveno-raziskovalno terensko delo
popoldne	predkongres	registracija	glavni kongres: znanstveni program					
zvečer		IGC korejski večer		Seulski gala večer	korejska glasba in ples		zaključna slovesnost	
dogodki			dnevne ekskurzije, kulturni programi, razstave, mednarodno geografsko tekmovanje				poslovilna zabava	

da bodo najnovejše informacije dostopne na internetu (www.geog.snu.ac.kr/IGC2000/), na vprašanja bodo odgovarjali preko elektronske pošte (igcseoul@plaza.snu.ac.kr). Dodatne informacije (nastanitve, prijave, program, strokovne ekskurzije) lahko dobite pri Irmu Potočnik (geografija@ff.uni-lj.si).

ZASTAVE SVETA

Valentina Brečko Grubar

Letos je pri založbi Slovenska knjiga izšla knjiga *Zastave sveta*, ki je prevod angleškega izvirnika *Complete Flags of the World*. Na 240 straneh nam predstavlja državne pa tudi nekatere druge zastave.

Uvodnim poglavjem s predstavitvijo tipov in delov zastav ter grboslovnih izrazov sledijo celostranske predstavitve 181 državnih zastav. Vsaka predstavitev vsebuje poleg barvne slike z razlago pomena simbolov in barv zastave tudi podatke o rabi zastave, datum sprejetja, podatke o nastanku države in kartografski prikaz lege države na kontinentu. Države sveta so namreč razporejene po kontinentih začenši s Severno in Srednjo Ameriko, sledijo Južna Amerika, Afrika, Evropa, Azija in Avstralija z Oceanijo. Pogosto so poleg zastav predstavljene tudi državni grbi, nekatere dodatne zastave in prapori držav. Pri desetih državah: Kanada, Združene države Amerike, Brazilija, Nemčija, Nizozemska, Velika Britanija, Španija, Švica, Avstrija, Rusija, Malezija in Avstralija so poleg državne zastave predstavljene tudi zastave provinc, kantonov, dežel, republik ali zveznih držav. Poleg celovitega prikaza državnih simbolov so zelo dobrodošli tekstovni deli z zbranimi podatki o državah, zlasti manj znanih in novonastalih. Delo namreč zajema tudi države in njihove simbole, ki so bili sprejeti po letu 1990 (Tadžikistan, Kirgizistan, Kazahstan, Uzbekistan, Turkmenistan, Gruzija, Armenija, Azerbajdžan in druge nekdanje republike Sovjetske zveze, Makedonija,

Bosna in Hercegovina, Jugoslavija, Hrvaška, Slovenija, Slovaška). »Najmlajši« predstavljene zastavi Komorov in Konga sta bili sprejeti v letu 1997. V zaključku so prikazane še najbolj znane zastave mednarodnih organizacij in signalne zastavice. »Zastave sveta« so vsekakor dobrodošla knjiga, ki utegne koristiti prav vsem, od šolarjev do starejših, če ne drugače pa takrat, ko vidimo neznano zastavo in hočemo ugotoviti komu pripada.

**JULIJSKE ALPE – SEVERNI PRISTOPI
MANJ ZNANE POTI SLOVENSКИH GORA**

Miha Pavšek

Izid vsakega novega vodnika pri založbi SIDARTA je svojevrsten geografski dogodek in hkrati tudi praznik. Pri založbi skrbijo tako za kolesarje, turne smučarje, kot tudi za izletnike, planince, gornike, alpiniste in celo proste plezalce. Za vse tiste torej, ki so redno »na terenu«, in nič se ne bomo zmotili s trditvijo, da smo tu geografi med prvimi, če ne celo najštevilnejši (vsaj tako bi moralo biti!). Pri pisanju tovrstne literature sicer nekoliko zaostajamo, morda tudi zaradi naše miselnosti, da je treba v knjižne vodnike uvrstiti čimveč podatkov o pokrajini, po kateri se potepamo s kolesom, smučmi in peš ali pa na kakšen drug, malo bolj nenavaden način. Avtorja pričujočih vodnikov s tem nista imela preveč težav, še več, za vsakega geografsko nastrojena obiskovalca tega »nekoristnega sveta« sta pustila odprto nišo za iskanje lastnega pokrajinskega »sladkorčka ali lizike«. Čeprav je od izdaje obeh vodnikov minilo že kar nekaj časa, je prav, da vam jih že zaradi njihove oblikovne in vsebinske podobe podrobneje predstavimo.

Avtor prvega od obeh vodnikov z naslovom **Julijske Alpe – Severni pristopi**, ki je izšel konec lanskega leta, je Tine Mihelič, eden največjih poznavalcev naših gora. V tej knjigi je opisanih 40 vzponov, ki po

zahtevnosti segajo od lagodnih razglednih sprehodov do zahtevnih brezpotij. Izbor tur po mogoče najdrznejšem delu naših Julijcev je opisan od izhodišč na njihovi severni strani, kjer ležijo ledeniško preoblikovane gorske krnice in doline, ob njihovem izteku pa so vsa večja naselja v Dolini.

Poslastica za zahtevnejše gornike je gotovo opis tako imenovane poti PP, velikopoteznega prečenja od Planice do Pokljuke. Pot, ki sta jo speljala med letoma 1972 in 1979 po obstoječih poteh in naravnih prehodih znana alpinista klasične šole Dušan Vodeb in Uroš Zupančič, slovi predvsem po svoji zahtevnosti, težavnosti in pokrajinski pestrosti. Kdor ima žilico za odkrivanje skritih naravnih znamenitosti našega alpskega sveta se bo gotovo odpravil na katerega od njenih odsekov. Po dnu doline se bomo odpravili na katerega od visokogorskih mogočnežev, na njenih bokih pa bomo lahko na tej poti do najmanjše podrobnosti spoznali vse značilnosti ledeniško preoblikovanega površja, med katerimi je tudi občasna težja prehodnost. Morda boste prav na teh mestih odkrili kakšno od zanimivih ledeniških, erozijskih ali korozijskih oblik površja, izvedeli za novo ledinsko ime (dejansko verjetno staro in pozabljeno) ali pa enostavno le skrit kotiček na senčni strani Julijcev, kakor jih imenuje avtor v svojem uvodu.

Z vodnikom **Manj znane poti slovenskih gora** Vlada Habjana, ki je izšel tik pred letošnjo poletno gorniško sezono, pa so pri založbi zapolnili vrzel v slovenski vodniški literaturi. V njem so predstavljene neoznačene poti, brezpotja in lažje plezalne smeri naših gora, zato je namenjen zahtevnejšim, bolj izkušenim gornikom. V vodniku boste našli tudi povsem znane gore (so geografom kakšne domače gore sploh še neznanca?), avtor pa vas vabi na 50 poti, na katerih lahko najdete svoj mir. Gre za povprečnemu gorniku povsem neznan območja naših gora, spet drugič pa so opisani »alternativni« pristopi na znane in pogosto obiskane vršace. V takšnih okoliščinah pa je človek še bolj dovzeten za spoznavanje pokrajinskih značilnosti posameznih gorskih skupin. S knjigo bomo prehodili in preplezali Kamniško-Savinjske Alpe, Karavanke, v največji meri pa pobočja, visokogorske uravnave in grebene Julijcev, kamor sodi tudi po krivici zapostavljen trentarski konec. Zadnji del knjige je namenjen predstavitvi lažjih, a vendar dokaj obiskanih plezalnih smeri.

V veliko pomoč vam bodo tudi napotki o iskanju poti (če je ne boste našli prvič, boste pač poskusili v drugo), opremi in gibanju v težjem svetu ter nekaj o nevarnostih, ki nas čakajo na takšnih potepanjih. Prav tu se skriva vrsta zanimivosti, med katerimi je tudi polno geografskih drobtin, ki dokazujejo, da ima avtor tudi bogate izkušnje in dobro geografsko znanje. Poseben čar daje knjigi vrsta starih, manj znanih ali pozabljenih zemljepisnih imen (gora, planin, pobočij, robov, dolin, ...), ki jih je avtor na tak način iztrgal po-

zabi, saj mnoga od njih niso zapisana niti na topografskih ali planinskih zemljevidih. Z opisi poti, ki so že opustele ali se zarasle, skuša te na nek način tudi ohraniti, obenem pa vztrajno opozarja, da naj razen ohranjene poti za obiskovalci ne ostane ničesar. Poti namreč vodijo po najboljši samotnih koncih naših gora, velik del po zaščitenih območjih in v ožjem območju Triglavskega narodnega parka. V uvodu je prav s tem namenom dodano tudi poglavje o tem našem edinem narodnem parku, ki ga množice vse bolj ogrožajo. Razpršitev teh v manj znane kotičke bo pomenila razbremenitev za okolje le ob skrajno doslednem upoštevanju parkovnih pravil in pravil, ki jih narekuje sodobna ekologija. Odstiranje najbolj samotnih predelov naše dežele je vedno dvorezen meč – s tem, ko ohranjamo zaraščajoče se poti, lahko obenem porušimo tudi zdajšnje naravno ravnotežje. Avtor računa na to, da se bodo opisanih poti lotili tisti, katerih ekološka zavest je že zdaj zaradi zapisanosti naravi in goram dovolj visoka. Svet že išče neokrnjene kotičke, mi jih še imamo. Naj taki ostanejo – nekaj gornikov, ki bo vanje zašlo letno, tega verjetno ne bo pokvarilo.

O grafični podobi in opremi obeh vodnikov ni dodati kaj veliko novega, saj sta ti že ena od kakovostnih stalnic vodnikov te mlade in prodorne založbe. Akvarelne risbe in skice poti (avtorja sta Danilo Ceditnik – Den in Jurij Kolenc) dopolnjujejo večinoma še fotografije, tudi celostranske. Pri drugem vodniku je morda malce preveč moteč prazen prostor na koncu opisov, ki kliče k zapolnitvi z dodatnimi informacijami oziroma izboljšavi preloma. Vsaka tura v vodniku je predstavljena s težavnostjo, imenom gore, kamor nas vodi pot, najbolj navdušujoči pa so podpisi, ki bralca neustavljivo pritegnejo. Tura je najprej obširno predstavljena z opisom okolice in zanimivosti, ki jih bomo tam videli, ko pa nas zares pritegne, sledi natančen opis pristopa, vzpona in sestopa.

Že ob predstavitvi poti PP v prvem, še bolj pa večine tur v drugem vodniku, je med nekaterimi vodniki v planinski srenji završalo, da sta avtorja odstrla še zadnjo tančico nad nekaterimi skritimi gorskimi območji. K spoznavanju slovenskih alpskih pokrajin sodi tudi odkrivanje takšnih kotičkov, zato je bila njuna odločitev za sodelovanje pri pripravi tovrstnega vodnika povsem pravilna. Pot do njih je namreč odprta vsem tistim, ki jim pomeni gornišvo način življenja in obliko preživljanja prostega časa, ki pa zahteva tudi številna dodatna znanja, izkušnje (čas!) in spretnosti. Takšni obiskovalci sprejemajo pokrajino na celovit način ob upoštevanju vseh ekoloških omejitev, saj razumejo večino pojavov in procesov, ki so sooblikovali te enkratne gorske oaze samote. Zato se nam ni treba bati, da bodo ostale za njimi neizbrisljive sledi. Te sta s pomočjo obeh vodnikov za vedno vtisnili tudi oba avtorja, in mi vam zato na koncu, skupaj z njima seveda, želimo le še srečno in varno pot!